

По-малодушнитѣ отъ ескадрата губѣха вѣра въ благополучния изходъ на пжтуването и щастливото имъ завръщане въ Испания. Тѣ бѣха тръгнали съ надежда да се завърнатъ отъ новооткрититѣ земи съ торби злато и други скъпоценности, а сега виждаха своитѣ мечти разбити и окайваха злочестата си сѣдба. Защо се полѣгаха да тръгнатъ съ Магелана! Защо напустинаха семейнитѣ си огнища и оставиха въ мжчителна неизвестность своитѣ близки! Опасността ги караше всѣки часъ и всѣка минута да виждатъ смъртѣта надвесена надъ главитѣ имъ и създаваше у тѣхъ настроение срещу Магелана, който бѣ ги повелъ.

Единъ отъ корабитѣ се управляваше отъ благородника Хуанъ Картагена — човѣкъ самодееянь и горделивъ, който навсѣкжде се хвалѣше съ своя знатенъ произходъ. Той не обичаше Магелана, комуто бѣ повѣрено управлението на ескадрата, и често предъ неговитѣ моряци говорѣше съ пренебрежие за него. Той искаше да спечели на своя страна недоволнитѣ, да ги разбунтува срещу Магелана и съ тѣхна помощ да застане на чело на ескадрата.

Пжтуването ставаше все по-мжчно. Силниятъ насрещенъ вѣтръ не даваше на корабитѣ да вървятъ на югъ. Тогава Магеланъ даде нареждане да извиятъ на западъ, за да пресѣкатъ Атлантическия океанъ въ най-тѣсното му мѣсто. Единъ день на западния хоризонтъ се показва земя. Това бѣ Бразилия. Брѣгътъ бѣ покритъ съ девствени гори. Чуваха се гласове и се виждаха далечни огньове. Ескадрата тръгна край брѣга съ надежда да намѣри сгодно мѣсто за престояване и отпочиване. Дъждоветѣ валѣха по-рѣдко, а горещинитѣ бѣха сжщитѣ.

На 13 декемврий предъ очитѣ на измжченитѣ моряци се откри чюдна гледка. Брѣгътъ правѣше голѣмъ завой, прикритъ отъ вѣтроветѣ съ високи планини. Гори отъ най-разнообразни тропически растения,